Ч. 134 Субота 17 (29) Червня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Спільні Делеґациї.

В доповненю передпослідного, четвертого, засіданя австрийскої Делеґациї, подаємо ще отсі вісти:

Пос. Сальвадорі з полудневого Тироля виступив енерґічно против поєдинків взагалі, а особливо у войску, і відтак висказав бажане, щоби увзгляднено просьби Тирольців і переношено їх задля лагіднійшого клімату до полудневих місць ґарвізонових.

Пос. др. Пацак запитує п. Міністра війни, в якій мірі будуть ще вимагати ся видатки на войско, котрі бл. п. міністер Бавер означив яко максімум? Відтак обговорює час чинної служби, підносячи, що два роки показали ся в Німеччині для піхоти цілком достаточні. Бесідник порушує питане народности в армії, жалує ся, що ческу народність усуває ся з неї, питає о стан реформи войскової процедури карної і звертає увагу на факти злого поведеня з вояками, висказуючи п. Міністрови війни повне признане за зарядженє строгих кар в випадках, котрі бесідник представив на тамтогорічній делеґацийній сесиї.

Президент повідомлює, що до голосу записали ся ще: За дел. Поповский, против дел. др. Герольд.

По промовах дел. Патая, о котрім ми вчера згадували і дел. Кафтана, заявив президент, що делеґати Промбер, Поповский і Герольд просили, аби їх вичеркнено зі спису бесідників.

Дел. Барвіньский подякував насамперед п. Міністрови, що міністерство війни, на его торічне представлене, полагодило справу службового становища греко-католицких капелянів войскових, системізуючи одну посаду в осьмій ранзї. Бесідник бажав би, щоби систeмізовано ще й другу таку посаду. Відтак обговорював потребу зміни орґанічних постанов для войскового духовеньства. Дальше зазначив своє вдоволене, що, як чув, дрібні промисловці беруть участь в доставах войскових та що адміністрация войскова уважає результат тих достав добрим. Відтак просив би установляти речинець для вправ войскових в такий спосіб, щоби увзгляднювано потреби рільників і щоби в часї жнив урльоповано синів селяньских. Рівнож поручав би шанувати по можности засіяні і засаджені поля при маршах і вправах войскових та скоро винагороджувати евентуальні шкоди.

По промові дел. Барвіньского не забирав вже ніхто з делеґатів голосу і п. Міністер війни Кріґгамер прийшов до слова, щоби відповісти на заміти піднесені поодинокими бесідниками. Деякі уступи відповіди п. Міністра подали ми вже вчера, тут зазначимо ще дві справи, обговорені Міністром. Дел. Пацак піддав гадку в який би спосіб можна було завести ощадности у видатках на удержане войска, — іменно пускати на урльоп одну частину вояків в зимі підчас третого року їх служби войскової. Сей плян ощадности не найшов одобреня у п. Міністра війни, раз задля того, що підчас научаня рекрутів треба як-раз вояків третого року служби до виконуваня иншої служби войскової, як варти і т. п. а в друге задля того, що урльоповані на зиму не найшли би достаточної роботи і заробку та були би лиш тягаром своєї родини. — Другою справою були видатки на бараки войскові в Галичині. Ті бараки будовано серед чудних обставин: в зимі, з поспіхом, з мокрого дерева, так що мабуть вже з гори заповідано, що довше як три роки не витримають. Треба було ті бараки що року направляти і ті направки — чиста латанина — коштували тогдї 200.000 зр. Я зажадав — говорив п. Міністер — вже в першім роцї мого урядованя на ті баракі пів міліона зр.; сего року жадаю 720.000 зр., щоби щось тревалого довершити, іменно ужити цеглы до будови. Гроші видані перед тим на необходиме удержане бараків, мушу уважати до певної міри страченим видатком.

На послїднім засїданю австрийскої делеґациї принято прелімінар цілого буджету по рефераті ґр. Стан. Баденього — а відтак п. Міністер справ заграничних ґр. Голуховский висказав подяку і признане Цїсаря, а також подяку спільного правительства за ревну працю делеґатів. — Дел. Рус в горячих словах подякував президентови кн. Лобковичеви за тактовне і поважне веденє нарад — по чім знов кн. Лобкович подякував від себе делеґатам і замкнув сегорічну сесию делеґацийну.

В сей самий спосіб відбуло ся закрите угорскої делеґациї.

Додатково доносять віденьскі ґазети о словах Цїсаря звернених до п. Барвіньского підчас cercle по понеділковім обіді делеґацийнім. Цїсар сказав: Мусите задержати ся тут довше. — Барвіньский: Так. В. Вел., однак надію ся, що полагодимо буджет і инші наглячі справи до кінця липня. — Цїсар: Але ви би раді вже домів вертати. Маєте богато роботи в справах шкільних. — Барвіньский: Стараю ся по силах причинити ся до

---

14)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповідане **БЄРНШЕРНА БЄРНЗОНА.**

(З норвеского).

(Дальше).

„Карен Гавґен — оповідала мати — була призначена на наслїдницю свого дїдуся, отже не один порядний паробок зголошував ся і просив о еї руку. Але она всім відмовила. Як раз під той час вернув пасторів син з університету до дому. При іспитї якось зле ему пішло, бо більше гадав о дикім, розпустнім житю як о науцї, а на послїдку став навіть пити.

„„Стережи ся перед ним!“ — казав дїдусь. — „Я вже богато сходив ся з панами і знаю, що їм не можна так вірити, як хлопам“.

„Карен слухала его ради і длятого, скоро тільки зійшла ся случайно з пасторовим сином, все его уникала. Але він не дав їй спокою і незадовго не могла она нїгде показати ся, щоби его не стрінути.

„Ходи собі за мною — гадала — то таки тобі нїчого не поможе“.

„Але він не переставав ходити за нею, і дійшло до того, що вкінци мусїла раз его вислухати. Він вправдї був дуже гарний хлопець, але як їй сказав, що не може без неї жити, она утїкла переполохана. Тодї почав заєдно ходити попри їх хату — але она не виходила; вистоював цїлими ночами під еї вікном — она не показувала ся. Казав, що відбере собі житє, але Карен не вірила і він став знов пити.

„„Стережи ся! — говорив дїдусь — се все лиш такі чортівскі штуки“.

„Одного дня з'явивсь нагле в еї комнатї. Нїхто не знав, як він там дістав ся.

„„Я убю тебе!“ — сказав до Карен.

„„Добре, спробуй, як маєш відвагу! — відповіла.

„Але він почав дуже плакати і сказав їй, що она могла би з него зробити порядного чоловіка, если би тільки хотїла.

„„Коби ти хоч на пів року перестав пити!“ — сказала Карен.

„І він пів року не пив нїчого.

„„Віриш менї тепер?“ — спитав еї.

„„Не скорше увірю, аж вдержиш ся пів року від всяких забав і розривок“.

„Він зробив, що хотїла.

„„А тепер віриш?“ — спитав.

„„Не скорше“ — відповіла — „аж вернеш на університет і скінчиш свої духовні студиї“.

„І то зробив і по роцї вернув вже сьвящеником.

„„Віриш менї?“ — спитав еї вже в сьвященичім одїню.

„„Перше мушу кілька разів почути, як голосиш Боже слово“ — відповіла Карен.

„І він зробив то, як пристоїть слузї Божому. Говорив о своїх власних пороках, та о тім, як легко можна їх перевитяжити, если лише зробить ся початок і яке прекрасне Боже слово, хто его порозуміє і возьме собі до серця.

„Потім прийшов він знову до Карен.

„„Тепер вірю, що будеш жити після власної науки“ — сказала Карен — „а тепер мушу тобі відкрити, що я від трех лїт заручена з моїм далеким свояком Андрієм Гавґеном; в недїлю оголосиш наші оповіди““...

Тут мати перестала. Сінневе, що спершу слухала оповіданя байдужно, зацікавлювала ся ним що раз більше і коли мати скінчила, спитала живо:

— Більше нїчого?

— Нї! — відповіла мати.

Ґутторм подивив ся на жінку; она відвернула ся і суваючи пальцями по столї, сказала по хвили:

— Могло би ще щось бути... але то нїчого не значить.

— Вже конець? — спитала Сінневе, обертаючи ся до вітця, що як здавало ся, знав також то оповідане.

— Нї... ще не конець; але мати каже, що то нїчого не значить.

— Що-ж з ним стало ся дальше? — питала Сінневе.

— О то власне іде — сказав отець і поглянув на матір. Она оперла ся о поруче крісла і подивила ся по обоїх.

культурного піднесеня руского народу. — Цїсар: Дуже гарно.

Справи краєві.

(Будова зелїзницї льокальної Лупків-Тїсна).

В сих днях виготовлено проект стратута товариства акцийного для будови зелїзницї льокальної Лупків-Тїсна. По затвердженю сего статута правительством товариство перейме всї права і зобовязаня концесионарів д-ра Германа Чеча-Лїнденвальда і Станїслава Клюцкого і приступить до будови сеї лїнії, котрої довгота винесе 27 кільометрів.

Товариство акцийне має на цїли будувати і експльоатувати поки-що сю лїнію, а також лїнії довозові, на котрі призволить правительство, а вкінци за одержанєм осібної концесиї продовжити зелїзницю з Тїсни до Ветлини або дальше до Устрік горішних. Перед уконституованєм має зложити товариство половину капіталу акцийного. Капітал акцийний виносить 235.000 зр. акций закладових, а 465.000 зр. акций першеньства. Акциї першеньства обіймає край і буде побирати за них 4 проц. через час будови, а акциї закладові достарчать інтересенти не побираючи процентів інтеркалярних. Завідуюча рада товариства має складати ся з 5 або 7 членів, між котрими двох іменує Видїл краєвий на так довго, як довго край буде мати удїл в предприємстві. Кождий з вибраних членів ради завідуючої має зложити кавцию в висотї 25 штук акций товариства. Право голосованя на загальних зборах має лише той член, котрий посїдає 10 акций. Рада завідуюча вибирає яко найвисшу власть комітет з трех, між котрих увійде один репрезентант Видїлу краєвого. Місцем пробуваня товариства єсть місто Львів. Осібним контрактом ґаранцийним між Видїлом краєвим, а акционерами має бути застережено ужити до будови і веденя адмінїстрациї лише краєвих сил, всякі материяли потрібні до будови мусять бути також краєві, язик в урядованю внутрішнім і з властями краєвими єсть польский; у відношеню до публики належить уживати того язика краєвого, котрим в кождім поодинокім випадку послугує ся дотична особа.

Перегляд полїтичний.

Є. В. Цїсар виїздить дня 1 липня з Відня на лїтний побут до Ішль. — Є. В. Цїсарева удає ся з кінцем сего місяця на кількатижневе лїчене до Бардиєва в північній Угорщинї, а звідтам також до Ішль.

З Риму доносять, що Папа заявив перед визначними заграничними епископами, що має намір відбути на другий рік консистор, на котрім іменує кардиналами нунциїв у Віднї і в Парижи та архиепископа зальцбурского.

Після одних донесень позичка хіньско-російска не увінчає ся вже цїлком успіхом, після других зайшла лише проволока в затягненю позички. Переговори перенесено до Пекіна. Цїсар хіньский проволїкає з підписанєм декрету, а то — як кажуть в Петербурзї — тому, що против позички піднесли в Пекінї посли нїмецкий і анґлійский свої закиди.

Болгарский міністер війни одержав вісти знад границї, що турецкі варти войскові переступили дня 11 с. м. границю під Тамруш, займили один горбок і укріпили ся там, а болгарский відділ візвали, аби уступив. Войска болгарскі не услухали візваня. Командант болгарского відділу доніс о тім войсковій власти в Пловдиві і зажадав помочи. Міністер війни зарядив відповідні средства.

Новинки.

Львів дня 27 червня 1895.

— **Іменованя.** Видїл краєвий іменував: Бірнацкого Едв. Константина і Бараньского Франціішка інжинерами у Львові, Баржиковского Щасного інжинером в Бережанах, Чайковского Миколая, Богдановича Александра і Енґля Казимира інжинерами ад'юнктами, а Борткевича асистентом технїчним.

— **Почетне горожаньство** надала рада міста Бялої Є. Е. п. Намістникови гр. Казимирови Баденьому.

— **За особливі заслуги в часї торічної холєри** одержали від Є. В. Цїсаря відзначеня: правит. радник др. Ключенко в Чернївцях ордер зелїзної корони III-ої кляси; лїкарі др. Баржиньский Йосиф і др. Ляхович Здислав у Львові титул радників; дальше лїкарі др. Беднарский в Надвірній, др. Вернер в Снятинї, др. Беляньский в Кракові, др. Леві в Ниську, відтак концепісти Намістництва Красуцкий Володислав в Коломиї і Кароль Мґлей в Гусятинї і аптикар Каєтанович в Заліщиках одержали золоті хрести заслуги з короною; Василь Дроздовский начальник громади в Борщеві дістав золотий хрест заслуги; начальники громад Ілія Стасяк в Загородю; Матвій Зелиньский в Ракобовтах, Миколай Гейдаш в Різдвянах дістали срібний хрест заслуги, вкінци староста Юліян Прокопчиць в Заліщиках, бурмістр Франц де Льож в Сучаві, лїкарі повітові др. Леопольд Ґецлїнґер в Вижници і др. Євг. Мандибура в Ґураґуморі, лїкар громадский др. Лев Петровский в Вашківцях і д ранд Лев Кобиляньский удостоїлись висказу Найвисшого вдоволеня.

— **Новий уряд почтовий.** Ц. к. Дирекция почт і телєґрафів у Львові повідомляє, що з днем 1-го липня с. р. увійде в житє новий уряд почтовий в Сущинї повіта тернопільского. Сполученє між Баворовом а Сущином буде через післанця пішого. Сей новий уряд обійме округи громадскі і обшари двірскі в Сущинї і Остальцях а також обшари двірскі в Скоморохах і Смолянцї.

— **Важне для кандидатів дяківских.** В заведеню дяківскім при церкви сьв. Георгія у Львові опорожнені три місця для хлопців, хотячих побирати науку в тім заведеню. Кандидати з добрим переміненим уже голосом можуть бути приняті вже 1-го липня с. р. Межи рівними першеньство будуть мати ті, котрі скорше зголосять ся і внесуть свої подания, до котрих долучити треба сьвідоцтво шкільне і сьвідоцтво моральности.

— **На вчерашний відчит проф. М. Грушевского** о послїдних повістях Генрика Сінкевича, призначений головно для „Клюбу Русинок" зібрало ся вчера в комнатах „Руской Бесїди" много гостий, переважно пань і всї вислухали відчиту з великим заінтересованєм. Позаяк проф. Грушевский материял сего відчиту розділив на два вечери, то другий відчит відбуде ся в суботу.

— **Концерт в память Тараса Шевченка** відбуде ся дня 30 с. м. в Гусятинї.

— **Конокрада**, звістного у Львові Якова Кавалка, арештувала сими днями жандармерия в Бродах. Кавалок допустив ся перед кількома днями ріжних крадежий у Львові.

— Був дуже нещасливий? — спитала тихо Сінневе.

— Коли я сказала, що конець, то нехай буде конець, — сказала мати і встала. Отець також підніс ся, а Сінневе пішла за їх примíром.

VIII.

Кілька тижнїв пізнїйше вибрали ся одного дня всї мешканцї Сольбкен вже дуже рано до церкви. То був день конфірмациї — в сім роцї припадав трохи вчаснїйше як звичайно — а при таких нагодах доми замикали ся, бо всї з хати мусїли іти до церкви. Їхати не хотїли, бо на дворі було ясно і гарно, хоч ранком трохи зимно; взагалї заповідав ся гарний день.

Дорога вела попри Ґранлїден, звідки звертала ся на право а доброї пів години ходу дальше лежала церков. Жито було вже понайбільше скошене і стояло в полукіпках, худоба по більшій части вернула вже з полонин і пасла ся по долинах. Сїножати покрили ся другий раз зеленю але не всюди, бо там, де була більше ялова земля, виднїли сірі полоси. Довкола сїножатий стояв ліс.: Береза, вже посумнїла, осика блїдожовта, рябина з сухим покрученим листем, але повна червоних ягід.

Кілька днїв з ряду падав сильний дощ і низькі корчі вздовж дороги, що були покриті густою верствою пороху, стояли тепер чисто ополокані і сьвіжі. Але гори вже грізно поглядали на долину, бо сувора осїнь здіймила вже з них їх лїтню одежу і надала їм понурий вигляд, а потоки, що в лїтї лише деколи давали ознаки житя, тепер по осїннїм дощи, повні води, з гуком і шумом бігли в долину. Ґранлїдский потік плив трохи повільнїйшим і поважнїйшим ходом, особливо від коли досягнув ґранлїдского каменя, звідки скала не хотїла єго дальше проводити і нагле відступала. Він робив тут скок і пер ся наперед з таким гуком, що скала аж тремтїла, бо потік з мести за її зраду бив її цїлою струєю води просто в лице. Кілька цїкавих вільхових корчів, що наблизили ся на сам край пропасти, лише з трудом держали ся берега і тому стояли та стогнали в сильнім водопадї, бо поток був нинї розгуляв ся.

Торбьорн, єго родичі і брати та сестри, як також всї слуги як раз переходили попри потік та приглядали ся тому всему. Торбьорн вже цїлком прийшов до себе і міг знов своїм сильним раменем помагати вітцеви при роботї. Они оба були тепер заєдно разом, так як і нинї.

— Щось менї видить ся, що то челядь з Сольбакен іде за нами — сказав отець.

Торбьорн не оглядав ся, але мати сказала:

— То они.... але я не бачу.... ага, она ідеззаду..

Чи то ґранлїдскі люди ішли від тепер скорше, чи може люди з Сольбакен звільнили в ході; досить, що між ними ставало все більше і більше віддаленє, так що вкінци ледве могли себе бачити.

Всьо вказувало на те, що нинї буде великий здвиг народу коло церкви. Довга дорога аж кишїла від побожних, що або ішли, або їхали чи возом чи верхом. Конї, добре живленї в осени, а мало привиклі сходити ся в таким великім числї скакали і герцювали по дорозї, що робило їзду вправдї трохи небезпечною, але за те дуже живою.

Чим близше церкви, тим неспокійнїйші ставали конї. Кождий, що надходив ірзав на привіт своїм товаришам а ті відповідали єму в той спосіб, що рвали ся з привязи, били ногами об землю та ірзали й собі. Всї пси з села, що цїлими тижднями смирно сидїли, кождий на своїм подвіри, та прислухували ся взаїмно свому брехованю, лише зрідка погаркуючи тут і там, зійшли ся тепер коло церкви в одну громаду і не вижидаючи нї хвилї кинули ся на себе то парами то цїлими громадами та заводили скажені бійки по полях. Люди стояли спокійно попід хатами і під церковним муром, пошепки розмавляли і лише з боку споглядали одні на других.

Дорога, що вела попри мур не була широка а доми по другій сторонї стояли близько одні коло других. Жінки ставали все під муром, між тим як мужчини уставляли ся напротив них перед домами. Аж як хвилю так постояли, переходили одні до других, а навіть если знакомі побачили ся трохи дальше від себе, то не сьміли скорше витати ся, аж прийшла відповідна хвиля — хиба що ті, що сьвіжо прийшли, так близько стали стали коло присутних вже знакомих, що не можна було оминути поздоровленя, але й тодї здоровили себе з напів відверненим лицем і коротко, почім кождий вертав на своє місце.

Коли ґранлїдскі надійшли, зробило ся ще тихійше як перше. Земунд не мав богато знакомих, то й скоро перейшов вздовж ряду. Тимчасом Інґеборґ і її дочка стали собі зараз між першими. Тому то мужчини, коли прийшов час іти до церкви, мусїли знов вертати вздовж цїлого ряди, щоби відвести жінки. В тій хвили заїхали в повнім розгонї три вози і не скорше задержали ся, аж опинили ся в самій середи-

— **До Ради повітової в Стрию** вибрано з ґрупи більших посїлостий нотаря п. Бронислава Нартовского, а з міста дра Андрія Єжа.

— **Противжидівскі розрухи в Живци.** Дня 25 с. м. почала ся розправа перед звичайним трибуналом окружного суду в Вадовицях против одинацятьох міщан, котрі дня 4 мая с. р. допустили ся в Живци публичного насильства. Акт обжалованя так представляє сю подїю: Др. Ж. Лезер приїхав з Відня яко конципієнт до адвоката дра Юнґера на передмістю Заблоцю і найнив собі мешканє в части виключно християньскій у господарів Рончків. Було се 3 мая. Вечером спровадив меблї, а на другий день ще два куфри. Річи були нерозпаковані. Мешканцї довідавшись, що жид осїдає між ними, зібрали ся вечером перед мешканєм Лезера в числї около 2000 людий. Рада в раду рішили Лезера викинути з міста. Загув краковяк: „Mieszczanie, mieszczanie! coście wy zrobili, iżeście wy żyda do miasta wpuścili? Jak my go wpuścili, tak go wyżeniemy, a żydom my w mieście być nie pozwolemy!“ — відтак товпа за проводом писаря громадского Янковского серед крику „Гурра на жида!“ посипала камінєм на мешканє Лезера і дім Рончки. В однїй хвили не остало і одної шиби. Прийшла полїция і порозумївши ся з властительною дому заявила товпі, що Лезер уже випроваджує ся. І дїйстно — Рончкова почала чим скорше висувати куфри Лезера з покою а кільканацять робітників (тепер обжалованих) вломивши ся вікнами до покою, приспішили роботу Рончкової, викинувши всї річи Лезера на двір. Шкоду, через таке випроваджуванє обраховує Лезер на 161 зр. 30 кр., а Рончкова, котрій також богато річий і хату понищено, на 110 зр. 10 кр. — На лаві обжалованих засїло 11 міщан, з тих 9 було увязнених, а 2 на вільній стопі. Один, прозваний „Ріжком“ не чекав на позов і зник з Живця. Розправа потреває два днї. Яко провідника забурень представляє акт обжалованя писаря Янковского.

— **Цїкава вистава промислова** відбуде ся сего року в Парижи через чотири місяцї від серпня до падолиста. На тій виставі не лише будуть виставлені вироби промислу, але й відбуватись буде продукция тих виробів, ба що більше — для безпосередного фахового образованя будуть устроєні виклади і курси поясняючі продукцию і машинерию в руху. Оглядини вистави будуть відбуватись під проводом специялїстів. Вкінци в проґраму вистави вставлено і конкурси ручної роботи на ріжних механїзмах, а в круг дїланя юрорів входити буде не лиш оцїнка виробів промислу, але й спосібність робітника; за найлучшу роботу будуть даватись дипльоми з грошевими премиями — від 25 до 200 франків — вкладаними на імя премиянтів до каси щадничої.

— **Службовий ювилей.** Директор черновецкої учительскої семинариї, Дмитро Ісопескул, обходив дня 23 с. м. свій 30 лїтний службовий ювилей. З сеї нагоди устроїли єму професори і ученики овацию і вручили на памятку портрет его.

— **Один міліон на добродїйні цїли.** В роцї 1893-ім помер барон Киніґсвартер і записав свому внукови Іванови Александрови один міліон зр. під услівєм, що сей не змінить свого жидівского віроісповіданя, не подружить ся з християнкою і не позволить анї одного анї другого своїм синам. В противнім случаю має той один міліон зр. в протягу 6 місяцїв від хвилї недодержаня тих условий віддати на добродїйні цїли. Тимчасом син Івана Александра, барон Герман Киніґсвартер, перейшов разом зі своєю женою і дїтьми на християньску релїґію. Длятого передав він той один міліон на добродїйні цїли, увзглядняючи головно добродїйні институциї жидівскі.

— **Рухомі мости.** В короткім часї будуть всї російскі заряди зелїзничі зобовязані мати зелїзні мости, котрі можна розбирати, системи інжинера Айфля, твірця славної вежи в Парижи. На випадок, що зіпсує ся сталий міст або треба буде скорого вибудованя другої лінїї, мають ся уживати ті рухомі мости. Ті мости Айфля перевисшають другі тим, що їх можна за помочию прясел зробити доволї довгими і що по них можуть без шкоди їхати й найтяжші тягарові потяги.

— **О матери хіньского цїсаря** подають анґлїйскі дневники цїкаві подрібности. Помимо свого глубокого віку она одна мала ясний погляд на війну хіньско-японьску і предсказувала смутний конець єї. Коли-б цїсар хіньский був послухав єї ради, то не було би прийшло до так соромного кінця війни. Про молодість матери хіньского цїсаря розповідають такі річи, що виглядають радше на байку, як на правду. Єї родичі мешкали в найбіднїйшій дїльници Кантона, жили в страшній бідї, а цїлою їх потїхою була гарна і над свій вік умислово розвинута донька. Змушені своєю бідою, продали они за радою доньки єї яко невільницю одному хіньскому ґенералови. Сей подивляв єї умислову силу, зачав єї виховувати як свою власну дитину і вкінци прибрав єї за власну доньку. Той ґенерал був по якімсь часї визначений високим авансом і з вдячности за те подарував хіньскому цїсареви свою гарну невільницю. Ся вміла очарувати своєю красою „сина сонця“ і він з нею подружив ся. По его смерти в роцї 1861-ім стала бувша невільниця реґенткою найбільшої на сьвітї держави. Великі непорядки і біду народу старала ся она усунути, що їй по части удало ся. І так цїсарева є одна з тих осіб в Хінї, о котрій не тілько нарід але також дипльомати европейских держав говорять з поважанєм і подивом.

— **Злодїйска школа.** Виленьска полїция відкрила правдиву і добре зорґанізовану школу злодїйску, котру утримувала Файґа Рубін. Ученики тої школи учили ся злодїйства з викладів і з практики і після своїх спосібностий дїлили ся відтак на специяльних злодїїв зелїзничих, кишеневих, домових, та злодїїв вломуючих ся і т. д. По окінченю школи вихованцї ставали членами шайки знаменито зорґанізованої, котра мала дуже широкі зносини. Від многих лїт шайка дуже запопадливо господарила, допустила ся множества крадежий, аж вкінци удало ся полїциї попасти на слїд тої злодїйскої семинариї. Файґа Рубін як раз викладала своїм вихованцям способи крадежи, коли полїция прийшла єї арештувати.

— **Убийство і самоубийство.** В Кийданцях, повіта комийского, один селянин в приступі шалу убив двоє своїх дїтий а відтак сам собі підрізав горло.

— **Сьвітова петиция.** Сими днями привезло 130 американьских дам, управительок товариств тверезости, петицию на корабли „Берлин“ до Сусемптен. Петиция підписана 2 міліонами людий. Єї предложать ріжним правительствам, щоби їх спонукати до стриманя торговлї горячими напитками. Може розширена аґітация причинить ся до мірности в питю.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Люблянa 28 червня. Від 10 с. м. дають ся що дня в однім домі в Санкт Вейт чути численні підземні удари, часом 20 до 30 а дня 23 с. м. було сильнїйше землетрясенє, по котрім через кілька годин було чути сильний запах сїрки а в однім місци спостережено дим виходячий зпід землї.

Льондон 28 червня. В палатї панів заявив льорд Сельсбері, що одинокою полїтикою правительства єсть розвязати парлямент як найскорше.

Плїмавс 28 червня. Вчера рано приплила тут австрийска ескадра з Кіль. Австрийскі офіцири зробили відтак візиту анґлїйскій маринарцї і властям войсковим а відтак оглядали арсенал; нинї мають оглядати верфти. Австроугорска ескадра позістане в Плїмавс 3 або 4 днї.

Білград 28 червня. Тутешна урядова ґазета доносить, що вісти болгарских ґазет о революциї в Македонії, суть зовсїм безосновні.

Париж 28 червня. Після вісти, яку одержало тутешне посольство отоманьске від свого правительства, єсть в македоньских провінциях Солунь, Монастир і Косово зовсїм повний спокій.

нї товпи. Земунд і Торберн, котрих мало не розїхали, підвели рівночасно голови.

На першім возї сидїв Кнуд Нордгавґ і якийсь старий чоловік, на другім его сестра з чоловіком, на третім слуги. Отець і син поглянули на себе: Земунд анї оком не моргнув, Торберн поблїд. Коли звернули свої очи на противну сторону, побачили цїлу родину з Сольбакен, що стала як раз напротив них, щоби привитати ся з Інґеборґою і Інґрідою. Але між них в'їхали вози, розмова перервала ся, они споглядали за їдучими і довший час тревало, заки розпочали на ново розмову. Коли-ж по тій несподїванцї стали знов приходити до себе і оглянули ся, глядаючи вільного переходу, побачили Земунда і Торберна, що тут же тепер стояли і дивили ся на них. Ґутторм відвернув ся на бік, але его жінка зараз поглянула на Торберна, бо хотїла видїти, куди він дивить ся. А Сінневе, що стрітила ся з его поглядом, обернула ся до Інґріди і вхопила єї за руку немов на привіт, хоч вже перше привитала ся з нею. Однако вскорі почули всї, що і слуги і знакомі поглядають на них і Земунд підійшов до Ґутторма та відвернувши лице, подав єму руку. „Дякую за послїдний раз ![1])“

— І я також дякую! — відповів на то Ґутторм.

Відтак обернув ся Земунд до его жінки: „Дякую за послїдний раз!“

— Я сама дякую! — відповіла Карен, не зводячи очий.

[1]) Звичайне поздоровленє у Норвежцїв.

Торберн пішов за приміром батька і привитав їх так само. Земунд підійшов тепер до Сінневи і она була перша, на котру він поглянув. І она подивила ся на него і забула сказати: „Дякую за послїдний раз!“

В тій самій хвили приступив до неї і Торберн. Він не сказав нїчого, а она також нї, подали собі руки, не стискаючи їх; анї одно з них не могло піднести очий і нї одно не рушило ся кроком з місця.

— Нинї буде на певно гарний день, — сказала Карен Сольбакен і бистро окинула оком обоє молодих.

— Певне — відповів Земунд — вітер розжене хмари.

— То добре на жито, що ще не висхло в поли — сказала Інґеборґ Ґранлїден і стала Земундови обтирати кафтан на плечах, немов би він був запорошений.

— Господь Бог дав нам добрий рік, та не знати чи всьо внесе в руки — говорила дальше Карен Сольбакен і поглядала на обоє молодят, що все ще не рушали ся з місця.

— То залежить від числа робітників — сказав Земунд і так до неї обернув ся, що она не могла вже добре видїти Сінневи і Торберна.

— Я нераз собі гадав, як би так зібрала ся челядь з кількох хуторів і спільно робила, то було би лїпше.

— Але може бути, що в кождім хуторі хотїли би використати погоду для себе — сказала Карен і поступила крок на бік.

(Дальше буде).

Розбишаки на ріцї Місісіпі. Повіст з житя американьских полїшуків в перекладї К. Вербенка, вийшла осібною книжкою (609 стор. друку) і продає ся по цїнї 80 кр. в книгарни Ставропигійскій, тов. ім. Шевченка і у накладця К. Паньковского.

Надіслане.

Готель Вікториия (J. Voise)
Львів, улиця Гетманьска побіч пл. Мариякьсе
найдогіднїйше спокійне центральне положенє.
Комнати з постелю від 80 кр. 13

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Земля на продаж.

Двірский обшар в Ступници, почтова і зелізнича стация Кранцберґ

продає парцелями землю

скілько морґів хто хоче, іменно:

орне поле, сїножати і лїс.

Щирі народолюбці, особливо в повітах, навіщених еміґрацийною горячкою, повинні би звернути увагу селян, що лїпше лишити ся в краю між своїми, як іти в сьвіт за очи на певну погибель.

За суму, котрої ледве стане на дорогу до Бразилії, можна в краю набути землю.

В Ступници можна купити добрі і дуже дешеві землі на сплату після умови.

Близші поясненя подає:

Антоний Чайковский

парох в Ступници.

Почтова і зелізнича стация Дубляни-Кранцберґ коло Самбора. 58

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні урядженя для стаен і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Ванни, туші, кльозети на складі. Крите будинків а також всяку репарацию в місци і на провінциї приймає

РОБІТНЯ

виробів металевих

З. Ґосціцкий

Львів, ул. Коперника ч. 7.

(Львів Імпресса.) 53

Депеші: Махан Львів Телефон 36.

ПОМПИ

і водотягові урядженя

власного виробу поручає:

Ед. Махан

Фабрика машин і відливарня, концес. заклад для водотягів і кирниць у Львові площа Йосифа Бема.

(Львів Імпресса.) 56

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з переполивом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.